

Al Basar de Sastreria de CASA DELS NOIS

és on hi trobarà el més gran assortit de confeccions per a senyor i nens i els preus més econòmics. :: Plaça Major, 20 - Vich

Perque cresca l'alborot
aquest any han fet gegants,
sa cara es de vigatans
mes ells plà son Fills de Olot.
¿Y de hont serà aquell ximplot
Esquiva-moscas bovinas
que mou tantas sarracinas?
Ay! si'l gosaba agafar
a Olot lo feya tornar
per enfortir barrelinas.

No pot ser més clara la noticia. Tant els Gegants com l'Esquiva-moscas, que ara's coneix pel nom de *Cap de Llupia*, vingueren de Olot fa prop de cent anys.

Els gegants no son pas ara els mateixos, y recordo anys arrera haver vist al Arxiu de la Casa de la Ciutat la testa del gegant; pero'l *Cap de Llupia* impertèrrit es el mateix, ab la diferencia de la vestidura que no ha estat pas encertada. Aquell Cap deforme, pero ben enquadrat, es dintre de lo caricaturesch, una verdadera obra d'art que cad'any veyem sortir en les festives diades de la Ciutat, y que ha merescut judicis molt encomiàstichs de persones enteses en matèries de art plàstich.

No sabem si en la actualitat hi hage a Olot qui's dedique a eix ram que li havia dat renom; pero es evident que en el ram de imatgeria religiosa pot fer encara la competencia als tallers de la Capital del Principat. Seria molt curiosa la llista de les imatges y medallons del Sagrat Cor, que han servit per les Entronisacions tant en els temples com en les llars domèstiques.

Si ara tornàs al mon aquell gran artista Amadeu qui a principis del sigle passat tingué un obrador d'escultura a Olot, no estaria pas descontent de la florescencia artistica que per espay d'una centuria ha sigut llegítima gloria de la ciutat del Fluvià.

JAUME COLLELL, Pbre.

Pis i magatzems espaiosos per llogar

Raó en aquesta Administració

L'oli d'olives

L'alça de preu d'aquest imprescindible article ens ha mogut a parlar-ne una mica a l'ensems que, a esbrinar les causes que han influït a la puja tan sobtada de dos mesos a aquesta part.

En primer lloc comencem per dir, que l'oli d'olives pur és un aliment de primer ordre, molt ric de vitamines. El seu ús data d'uns 2.000 anys a. de J., puix, segons consta, els egipcis ja l'empleaven per diversos serviments. A la península sembla que fou introduït pels grecs, sens que això vulgui dir que no hi haguessin oliveres, car, s'han trovat fulles fosilitzades d'olivera pertanyents a l'època terciària. Sentant aquesta base, remunta a 2.500 anys enrera el consum a casa nostra de l'oli d'olives i desde allavors fins ara s'ha generalitzat de tal manera el cultiu de l'olives i ha trovat el terreny tan propici, que Espanya ocupa el primer lloc mundial en la fabricació d'aquest líquid vegetal que algú ha calificat de riu d'or que rega l'Hispania Mediterrànea.

Segons una estadística que tenim al davant, la producció de l'any 1927-28 fou de 6.656.000 quintars m. d'oli en tot Espanya arribarem al 60 % de la producció mundial. El terme mig sol ésser el 50 %; segueixen després Itàlia i Grècia amb la meitat i quarta part respectivament de la collita espanyola la qual a més d'ésser la més abundosa és la de millor qualitat.

Ara, l'aument d'aranzels que ha imposat Nord-Amèrica, ha perjudicat molt el mercat italià, qui comprava l'oli a Espanya, l'envasava amb marques seves i el venia als Estats Units a un preu molt superior al nostre.

Sembla que els yanquis, s'han adonat del joc, i han dit que ja se les farien ells les marques. Els colliters d'aquí hi han fet una rialla, perquè aixís hi vendran l'oli directament i el podran adinerar més. Els magatzemistes amb